

עת"א 28089/05/17 - אורן רחבי נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 28089-05-17 רחבי(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט ארז יקואל
עותר	אורן רחבי (אסיר)
נגד	
משיבים	1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים 2. מדינת ישראל

החלטה

העותר מבקש כי יתאפשר לו לצאת לחופשה מיוחדת על מנת להשתתף בחגיגת בר המצווה של בנו בכורו ביום 21.6.17 ב"לופט" בעיר נתניה ובנוכחות משפחתית מצומצמת. לגישת העותר, החלטת המשיב שדחתה את בקשתו - איננה סבירה.

המדובר במי שמרצה עונש מאסר בן 7 חודשים ו-15 ימים בגין עבירות סמים והוא צפוי לרצות את מאסרו המלא ביום 15.12.17. בנוסף, העותר עצור עד תום ההליכים בגין עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, החזקת סכין והפרת הוראה חוקית. אותה הפרה מיוחסת לעותר, לאחר שנטען שלא שהה בכתובת מעצר הבית במשך 22 ימים, עד שנעצר.

העותר מדגיש את חשיבות האירוע החד פעמי בעבורו ובעבור משפחתו, ובעיקר בעבור חתן המצווה וזאת גם משום מצבה הרגיש של משפחתו. מודגש כי אחותו של העותר נפטרה לאחר מחלה קשה טרם מעצרו האחרון וכי העותר נכון לעמוד בכל תנאי שיקבע, אך ללא ליווי ובכלל זה ערבים ובטחונות כפי שיידרש. עוד נטען כי העותר משולב באגף טיפולי ייחודי, מקום בו הוא מצוי מזה מספר חודשים והכל לשביעות רצון הצוות המטפל, בלא עבירת משמעת וללא כל תלונה. העותר מוסיף ומדגיש את חשיבות ההליך הטיפולי בו הוא מצוי, את האמון שיש לתת בו לאחר שכנטען, הסגיר את עצמו לידי המשטרה והוגשו אסמכתאות ותימוכין בעתירה.

המשיב, מצידו, טוען כי פקודת הנציבות העוסקת בחופשות אסירים (04.40.00) מתייחסת רק לאסירים שפוטם, שסעיף 7 שבה קובע כי עצורים אינם זכאים לחופשות לרבות חופשה "מטעמים מיוחדים". כבר אציין כי עוקצו של טיעון זה ניטל משהו, לאור, להנחיות פרקליט המדינה מספר 5.10 "בקשת עצור לצאת ממעצר לצורך השתתפות באירוע משפחתי או אירוע חריג אחר", כפי שהועברו לעיוני. מהן עולה כי על אף שעצור רשאי לפנות בנושא לבית המשפט בבקשה לעיון

חוזר, המסגרת המתאימה והראויה לבחינת הבקשה היא פנייה לגורמי המשיב, להוציא מקרים חריגים שבהם תימצא הצדקה לדיון בנושא במסגרת הליך של עיון חוזר (ראה אף בש"פ 5874/02 **אטיה נ' מדינת ישראל** (23.7.02)). מובהר כי על המשיב לבחון את הבקשה תוך שמירה על עיקרון השיוויון ואיזון בין צרכי העצור לבין תכליות המעצר.

עוד טוען המשיב כי המדובר במי שעצור עד תום ההליכים גם מחמת הפרה בוטה של החלטת בית המשפט לאחר ששהה במשך 22 ימים מחוץ לכתובת מעצר הבית. המשיב תומך את התנגדותו גם בעמדת משטרת ישראל ומוסיף ומפנה לעמדת גורמי הטיפול, לפיה אין המלצה לאפשר לעותר לצאת לחופשה בשלב זה. המשיב מסכם בטענה כי קיים קושי לתת בעותר את האמון המתבקש לבל יפר את תנאי החופשה המבוקשת.

לאחר עיון בטענות הצדדים, בעמדות גורמי הטיפול והמשטרה ובאסמכתאות שהוצגו לעיוני ולאחר התחשבות במכלול נסיבות העניין - שוכנעתי כי יש לדחות את העתירה.

אין מחלוקת אשר לחשיבות האירוע בעבור העותר, חתן השמחה ובני המשפחה. מנגד, יש לאזן אינטרס אחד של העותר - להשתתף באירוע בר המצווה של בנו, הן למול אינטרס אחר של העותר הקשור באיתנות ההליך הטיפולי בו הוא מצוי והן למול אינטרס הציבור למוגנות מפני מעשים כאלו בהם הורשע העותר ומעשים כאלו המיוחסים לו.

לא התרשמתי מקיומו של פסול בהחלטת המשיב, הנשענת על עמדות גורמי הטיפול והמשטרה ועל האמון החסר שיש לייחס לעותר.

ראשית, בהיבט עמדת גורמי הטיפול. גורמים אלו מתרשמים כי קיים בעניינו של העותר רקע התמכרותי לסמים והוא משולב במסגרת פרויקט הכנה לגמילה בשם "צעד ראשון" בבית המעצר מזה כשישה חודשים. התרשמות הצוות הטיפולי היא כי העותר אינו בשל ליציאה לחופשה בשלב זה, מאחר שבמסגרת הטיפול עולים לא אחת קשיים טיפוליים, ואמביוולנטיות לגבי התהליך בו הוא מצוי. מובא סיכומה של התרשמות, כי יציאת העותר לחופשה בשלב שכזה עלולה לסכן את התהליך הטיפולי בו הוא מצוי ואת ניקיונו מסמים.

גם נוכח שבא כוח העותר הדגיש את חשיבות ההליך הטיפולי, יש לייחס משקל בכורה לעמדת גורמי הטיפול ולהימנע מקטיעת ההליך הטיפולי ומחשיפת העותר לאפשרות צריכת סמים מסוכנים במסגרת החופשה, ככל שתאושר.

שנית, בהיבט עמדת משטרת ישראל. לפי עמדה זו, יציאת העותר לחופשה נוגדת את תכלית מעצרו, קיים חשש לשיבוש מהלכי חקירה והימלטות מאימת הדין ולא בכדי הוחלט להורות על מעצרו על אף הימצאו מאחורי סורג ובריש בסטטוס של אסיר.

אציין כי העותר נעצר עד תום ההליכים בהסכמה. בהיעדר החלטה מפורטת לעניין נסיבות הקשורות בעותר ובמסוכנותו, ביקשתי להתרשם מתסקיר המעצר כפי שהוגש בעניינו. הסנגור לא הגיש את התסקיר לעיוני, על אף שעל העותר הנטל

להוכיח חוסר סבירות בהחלטת המשיב. לא ביקשתי את שירות המבחן להעברת התסקיר אך בכל זאת הועברה לתיק התנגדותו להגשת התסקיר, בין היתר משום שההערכות וההמלצות שבו רלוונטיות לעיתוי כתיבתו, להבדיל מהעת הנוכחית.

במצב דברים זה, נותרה עמימות ביחס לנסיבות המעצר, באופן המשמש לזכות המשיב בפרשנותו הסבירה את משמעותו של המעצר. אין לי אלא להתייחס להחלטת המעצר כמשמעה המובן, בדמות קיומן של ראיות לכאורה, עילת מעצר והיעדר יכולת לאיינה באמצעות חלופת מעצר ולקבל את עמדת משטרת ישראל ככתבה. בנסיבות אלו, סבורני כי המשיב אף פעל תוך איזון ראוי בין צרכי העותר כעצור לבין תכליות המעצר, כהנחיית פרקליט המדינה הנ"ל.

שלישית, בהיבט האמון כלפי העותר. מקובלת עלי עמדת המשיב לפיה קיים קושי לייחס לעותר את האמון המתבקש לבל יפר את תנאי החופשה המבוקשת. על פניהם של דברים, העותר לא התייחס לתנאים מגבילים שהושתו עליו בזהירות המתבקשת. מיוחסת לו עבירה של הפרת הוראה חוקית בנסיבות מעשה, לכאורה, שאין מבוטלות בחומרתן. משהוראות שיפוטיות לא היוו מסגרת התייחסות מתבקשת בעבור העותר, לא ברור מי יתקע כף לידי המשיב כי תנאים שיקבע בעניינו של העותר יקוימו במידת הזהירות הנדרשת.

אשר לאסמכתאות שהגיש העותר, התרשמתי כי לא ניתן לגזור מהן גזירה שווה לעניינו. אסמכתאות אלו מתייחסות לחמ"ן שלילי שמכוחו התנגד המשיב להוצאת העותרים שם לחופשות מיוחדות. בתי המשפט התרשמו כי ניתן לאשר את החופשה המיוחדת בתנאים שיאיינו את החשש הנשקף מאותם מידעים. בעניינו של העותר, אין הסתמכות על חמ"ן שלילי אלא על עובדת מעצרו, על עמדת גורמי הטיפול ועל עמדת המשטרה (ראה רע"פ 9373/16 **קדושים נ' שירות בתי הסוהר** (5.12.2016); עת"א 22290-07-12 **פלוני נ' שירות בתי הסוהר** (12.7.2012); עת"א 60569-10-13 **שורפי נ' שירות בתי הסוהר** (30.10.2013); עת"א 39483-01-13 **קלמרו נ' שירות בתי הסוהר** (24.1.13); עת"א 22622-01-16 **ח'לאיילה נ' שירות בתי הסוהר** (11.1.2016) ו-עת"א 18-12-15 **ברבי נ' שירות בתי הסוהר** (15.12.2015) - ששם אף עמדת גורמי הטיפול היתה חיובית).

לאור כל אלו, החלטת המשיב סבירה בעיני והעתירה, אפוא, נדחית.

אבקש את המשיב לבחון בנפש חפצה אפשרות להתיר לעותר קיום ביקור משפחתי פתוח בבית המאסר, בבגדי חג.

לידיעת הצדדים.

ניתנה היום, כ"א סיוון תשע"ז, 15 יוני 2017, בהעדר הצדדים.